

Fehér Klára: Bezzeg az én időmben

-szövegrészlet-

Múlt héten bejött az iskolanővér, éppen algebraórán, és valamit súgott Fuxinak, és akkor Fuxi azt mondta:

- Lányok, kérem, a főméltóságú asszony kegyes adományából minden osztályban egy pár cipőtalpat adunk az arra érdemes, rászoruló növendéknek, tessék jelentkezni, kinek van szüksége egy pár bőrtalpra. - És erre csönd lett az osztályban, én arra gondoltam, hogy éppen tegnap nézte anyu a cipőket, és azt mondta, borzasztó, hogy megint talpaltatni kellene, milyen drága a cipőtalp. És a jobb lábamon a harisnya mindig átnedvesedik, beszívárog a víz, még gondoltam is, hogy egy ócska rajzlapból levágok egy darabot, beleteszem betétnek. Most itt van a cipőtalp, ha jelentkeznék, biztosan megkapnám, Fuxi a szeme sarkából egy kicsit ide is néz, mintha biztatna. És Szalóky is idenéz, még Sebő is, akinek francia kisasszonya van, és autójuk van... Hogy én ezek előtt felálljak? És kérem? És megköszönjem?

- Jelentkezzenek, lányok - mondja Fuxi.

Csönd van.

Apu nem szólna egy szót se, nézné a cipőtalpat, és sóhajtana. De anyu örülne, azt mondaná, isten áldja meg a főméltóságú asszonyt. De lehet, hogy ő se mondana semmit, csak sírna, mert három gyereknek kell cipőtalp, de persze egy is sokkal jobb, mint a semmi.

- Én még ilyet nem láttam - mondja az iskolanővér. - Megnémultak? Hát ki kéri a cipőtalpalást?

Bakosnak is biztosan kellene, Antalnak is. Antal meg is kapná, ha kérné, mert jó tanuló. Most hármat számolok magamban, és fel fogok állni. Egy...

- Majd én eldöntöm, hogy ki kapja - mondja az iskolanővér. - Mindenki tegye fel a jobb lábát a padra úgy, hogy lássam a cipőtalpat.

A jobb harisnyám most is nedves. Megkapom a cipőtalpat. Nem kellett jelentkezni, mégis... De az iskolanővér hangosan azt mondja majd: "Horváth, a maga cipője a legrosszabb, óra után jöjjön le az orvosiba..." Szalóky vadonatúj borjúbőr cipő... Karsayé dupla talpú. Fuxi dolgozatokat javít, és nem néz fel. Az iskolanővér jár a padok között. Most hirtelen meggondolom magam, és a bal lábamat teszem fel a padra. Fél szemmel nézem is: egész jó talp van rajta.

- Pataki fiam - mondja az iskolanővér. - Vegye át a cipőtalpat. Itt írja alá, kérem...

Egy pillanatra boldog vagyok. Azután megfájdul a szívem. Az édesapám múlt héten összesen harminc pengőt keresett... A házbérünk húsz pengő egy hétre.

December, január, február... sose lesz vége ennek a télnek. Hányszor kell még végigyalogolnom Székácsékhöz ebben a latyakban? Marinak is van tanítványa, milyen messzire jár szegény tanítani, a Tompa utcába. Már egész sötét van mindig, mire hazajön. Mari felállt volna a cipőtalpért, és megmutatta volna otthon az atlaszt. Zsóka is. Zsóka még csak tizenkét éves, de már sokszor felkelt hajnalban, és segített üzletet takarítani a szomszédban, a fűszereséknél, és kapott jutalmul krumplit. "A szegénység nem szégyen" - de én iszonyúan szégyellem. Szégyellem, és dühös vagyok, és verekedni szeretnék, de nem tudom megmagyarázni, hogy hogyan.